

Sygn. akt V CSK 198/09

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta R.
przy uczestnictwie M.P. i Gminy Miasta R.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki M.P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 17 lutego 2009 r., sygn. akt [...],

**odrzuca skargę kasacyjną i orzeka, że każdy uczestnik ponosi
koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania M.P. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 lutego 2009 r. zarzucając temuż Sądowi rażące naruszenie przepisu art. 286 i 287 k.p.c. przez zaniechanie powołania innego biegłego, mimo istotnych zastrzeżeń uczestniczki do opinii biegłego sądowego, a w tym przede wszystkim oparcie opinii na danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym, oraz rażące naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 i 2 k.p.c. przez błędną ocenę okoliczności faktycznych oraz dowolne i błędne ustalenia przez przyjęcie zupełnie bezpodstawnie, że były podstawy do rozgraniczenia - ustalenia granicy między nieruchomościami w sposób ustalony orzeczeniem Sądu Rejonowego w R., podczas, gdy nie było ku temu podstaw, a były wręcz podstawy do odmiennych ustaleń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym powinna, w szczególności zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący powinien zatem wskazać, że opiera skargę na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego lub naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 k.p.c.) i w ramach tak określonych podstaw sformułować odpowiednie zarzuty. Skarga, która nie czyni zadość powyższymi wymaganiami dotknięta jest brakiem nieusuwalnym i podlega odrzuceniu *a limine* (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie została oparta na ustawowych podstawach. Skarżąca formułując zarzuty w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zakwestionowała ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji. W szczególności skarżąca zakwestionowała wiarygodność i moc dowodową opinii biegłego A.S. Zważyć jednak należy, że w świetle wyraźnego brzmienia art. 398³ § 3 k.p.c. formułowanie takich zarzutów jest niedopuszczalne. W postępowaniu kasacyjnym kontroli podlega postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd drugiej instancji, a zarzuty formułowane pod adresem tego Sądu mogą dotyczyć wyłącznie ewentualnych uchybień, których dopuścił się

Sąd na etapie dopuszczania lub przeprowadzania dowodów. Ocena wyników postępowania dowodowego usuwa się spod kontroli kasacyjnej, podobnie jak ocena ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skarżąca nie podnosi takich zarzutów, które w sposób dopuszczalny obnażałyby błędy Sądu Okręgowego popełnione na etapie postępowania dowodowego. Twierdzenie natomiast, że Sąd dopuścił się obrazy art. 286 i art. 287 k.p.c. jest całkowicie gołosłowne i zmierza w istocie do zakwestionowania oceny dowodów i dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Tak sformułowane zarzuty nie mieszczą się w ramach ustawowych podstaw kasacyjnych, a wobec niepodniesienia przez skarżącą takich zarzutów, które mieściłyby się w ramach zakreślonych przez ustawę podstaw skargę należy uznać za pozbawioną jednego z elementów konstrukcyjnych (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 i art. 398³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.